

Manuel Marquès: Me'n vaig anar a Nova York per oxigenar-me

Andreu Sotorra.

Nascut a l'Hospitalet de l'Infant, va estudiar a Reus on manté moltes de les seves amistats d'adolescent. Ara combina Nova York amb Aldover, al Baix Ebre. És una tònica dels anys vuitanta.

Els qui tenen la dèria de crear com a ofici, s'han dividit últimament entre la gran urbs i el racó més rural. És el cas de Marquès, pintor, ex-fotògraf, ex-actor de teatre i ex-país. Fa quatre anys, tip i desenganyat del tractament cultural català, Marquès va fer les maletes. Allà, ha freqüentat i s'ha introduït en els sectors que mouen els fils de l'art, Marquès té 38 anys. I ni el seu bigoti ni el seu aspecte denoten la constant de la seva obra: teles i cartons amb un to pàl·lid i líric. Tot el contrari del que ara es porta.

Ell, diu, vol ser coherent amb la seva manera d'expressar-se.

-¿Va ser turisme o necessitat biològica això de Nova York?

-Necessitat biològica.

Totalment. N'estava ben tip de comanaven les coses aquí. Monopolis, ghettos, capelletes... Vaig triar el camí que em semblava més adequat.

-Però no has deixat d'estar a Aldover, a l'Ebre...

-M'hi estic uns sis mesos allà, entre Nova York i Nova Jersey. És una època intensa. Més aviat de tracte i de transaccions. També de taller. La meua obra s'exposa permanentment en una galeria i no he tingut els problemes amb què em trobava aquí.

-T'ho vas buscar, doncs...

-No, no és això. Un conegut d'Ulldecona que es mou per EUA em va facilitar aquests contactes. Però, de fet, els galeristes d'Estat Units detecten allò que els interessa. Si la meua obra no hagués interessat, no hauria fet res.

Contrastos

-¿I com combines aquest contrast de vida entre el mite urbà d'aquesta generació i la masia d'Aldover?

-Molt bé. Treballo als dos llocs. I això ha fet que l'obra,

tot i que amb el mateix fons unitari, s'hagi ampliat en el seu contingut global. No podria passar tampoc sense les temporades d'Aldover.

-¿La teua inquietud creativa ja es va notar als anys setanta quan encara eres de ple al Baix Camp, oi?

-Sí. A l'Hospitalet de l'Infant vaig fer classes a les escoles, i també en una escolatailler que vam obrir. Tot i així, en aquelles èpoques ja viatjava molt, però a Londres i París, sobretot.

Polifacètic

-Però no només vas dedicar-te a la plàstica...

-Vaig fer fotografia també amb algun premi. Il·lustrar llibres de poesia. Vaig fer petites incursions al cinema. I em vaig dedicar al teatre fent escenografia, vestuari i també d'actor. Tot això entre l'Hospitalet, Tarragona i Reus. Recordo molt bé la Dolors Juanpere de tota aquella època, o el grup que es va fer de la Tartana amb el Lluís Pasqual.

-¿I quin va ser l'inici del

salt als EUA?

-En realitat va ser una beca que vaig guanyar de la Diputació de Barcelona per viatjar-hi i fer un estudi sobre museus. Des d'aleshores ja vaig decidir que faria un pensament definitiu.

-¿És veritat que ajudaves de botiguer a la tenda de queviures del teu pare a l'Hospitalet?

-Sí. I allí vaig aprendre que els tractes que feia el meu pare amb les patates i les verdures, per exemple, era més net i transparent que el que ara fan molts galeristes d'aquí amb l'obra dels autors.

-Home...

-Tal com sona. Ja ho diuen bé, això és un mercat... un mercat de rebaixes, però. Dels ambulants. Amb les gitaneries oportunes.

Marquès a Aldover, hi té tarongers. Després d'aquesta afirmació, però, un ja no sap si les patates poden un dia transformar-se en taronges. És clar que els pinzells ho poden fer tot. Fins i tot aquestes mutacions. I no perdre un pèl de realisme líric ◊